

Op 29 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 september 2010 adviseert de attaché-geneesheer dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is voor een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst.

Op 14 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 17 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de beslissing van 14 oktober 2010 wordt ingetrokken.

Op 19 januari 2011 adviseert de ambtenaar-geneesheer dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is voor een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst.

Op 27 januari 2011 brengt de advocaat van verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken ervan op de hoogte dat verzoeker woonplaatskeuze doet op haar adres. Dit schrijven gaat vergezeld van "een bijkomend gedetailleerd medisch attest ingevuld door dokter N.(...)".

Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Kosovo.

Dat de arts-attaché concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van herkomst, nl. Kosovo, voorhanden is.

Wat betreft de toegang tot de medische zorgen in Kosovo blijkt uit de informatie waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt, met name een schrijven dd. 18/9/2009, afkomstig van dr. Valdet Hashani van het Kosovaars Ministerie van Volksgezondheid, dat er in de Kosovaarse Republiek geen openbaar gezondheidszorgsysteem is maar dat de essentiële geneesmiddelenlijst verzekerd wordt door de Kosovaarse begroting, hetgeen wil zeggen dat deze geneesmiddelen gratis verstrekt worden aan alle Kosovaarse burgers volgens noodzaak. Dat er gezondheidscentra (Family Health Centres) verspreid over Kosovo zijn.

Behandeling met medicatie is met andere woorden mogelijk in Kosovo. Behandeling/opvolging door een arts is eveneens mogelijk in Kosovo (cfr. Family Health Centres).

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*
- of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

*Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
Derhalve is de aanvraag ongegrond."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

"Eerste en enige middel:

Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9ter§1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

Verzoeker lijdt aan een zware chronische depressie en ernstige migraine-aanvallen, veroorzaakt door de problemen die hij heeft gekend in zijn land van herkomst.

Zijn dokter bevestigt dat er een risico is op zelfmoord indien de behandeling niet wordt voortgezet. Hij heeft een opvolging nodig door een psychiater en een neuroloog.

Een normaal sociaal leven is moeilijk, gelet op zijn aandoening en gelet op het feit dat hij een levenslange behandeling nodig heeft.

Er wordt geen rekening gehouden in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met de elementen die door verzoeker worden aangehaald dat er specifieke problemen zijn voor de vluchtelingen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Kosovo, dit omwille van de catastrofale toestand van het gezondheidssysteem in Kosovo en de mentale gezondheidszorg in het bijzonder, zoals wordt omschreven in een verslag van dokter H. B.(...) en van K. S.(...) van januari 2004 getiteld: "Mental Health services in Kosovo".

Deze rapport dat al beschikbaar is in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt door de tegenpartij totaal niet in acht genomen bij het nemen van hun beslissing.

In het ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland over Kosovo (juni 2009) vinden we ook het standpunt van de UNHCR terug over terugkerende asielzoekers in Kosovo:

"Standpunt van UNHCR over terugkerende asielzoekers uit Kosovo

Het meest recente standpunt van UNHCR over, onder andere, terugkerende asielzoekers uit Kosovo dateert van juni 2006, UNHCR heeft sindsdien haar standpunten niet gewijzigd.

Met betrekking tot etnische minderheden is UNHCR van mening dat etnische Serviërs alsmede Roma (met uitzondering van Egyptenaren en Ashkali) nog steeds in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming en dat terugkeer van deze minderheden slechts op vrijwillige basis mag plaatsvinden. Dit geldt volgens UNHCR ook expliciet voor etnische Albanen die afkomstig zijn uit een gebied waar zij een minderheid vormen. "

(Ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland over Kosovo, juni 2009, pagina 67)

We nemen het ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Kosovo, met als datum juni 2009. We vinden er de volgende opmerkingen betreffende de Roma-zigeuners:

"De thans in Kosovo verblijvende Roma (schattingen omtrent hun aantal lopen uiteen tussen 10.000 en 30.000) wonen in kleine gemeenschappen verspreid over heel Kosovo. Hun veiligheidssituatie verschilt van gebied tot gebied en hangt daarnaast in belangrijke mate af van de specifieke Roma-groep waartoe men behoort.

Roma vormen tezamen met de etnische Serviërs de meest kwetsbare groep in Kosovo. Dit komt met name door de slechte sociaaleconomische omstandigheden waarin zij verkeren. Veel Roma zijn nooit

geregistreerd als inwoner van Kosovo, waardoor zij geen toegang hebben tot administratieve en sociale diensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Daarnaast maken zij, met name vanwege hun gebrekkige kennis van de Albanese taal, minder kans op de arbeidsmarkt.¹ [1. <http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2009/06/23/kosovo-2009-06-23.html>]

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met deze elementen, met name dat de minderheden in Kosovo, zoals Roma's, nooit geregistreerd worden, met als gevolg dat ze nooit toegang hebben tot de gezondheidszorg.

Door de standpunt van UNHCR niet te volgen, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringswet, voornamelijk artikel 3 van de desbetreffende wet.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Hoewel de verwerende partij niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door verzoeker ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113 182).

2.3. In de memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat "(...) *Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager (...)*" (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001,35).

2.4. Uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 27 mei 2010, zoals deze zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekers betoog in hoofdzaak de niet-beschikbaarheid en ontoegankelijk van mentale gezondheidszorg betreft, in het bijzonder voor vluchtelingen van een bepaalde etnische minderheid die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Kosovo, en dat verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verschillende documenten heeft toegevoegd, meer bepaald een lijvig rapport van dokter H. B. en dokter K. S. getiteld "*Mental health services in Kosovo*" van januari 2004 en een verslag van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR) van 2007 betreffende Servië.

2.5. Uit de bestreden beslissing, samen gelezen met het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer van 19 januari 2011, dat zich bevindt in het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat verzoekers aandoening beschouwd wordt als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch dat uit het schrijven van dr. V.H. van het Kosovaars Ministerie van Volksgezondheid van 18 september 2009 blijkt dat er in Kosovo geen openbaar gezondheidssysteem is maar dat de essentiële geneesmiddelenlijst verzekerd wordt door de Kosovaarse begroting, hetgeen wil zeggen dat deze geneesmiddelen gratis verstrekt worden aan alle Kosovaarse burgers volgens

noodzaak, en dat er gezondheidscentra verspreid zijn over Kosovo. Er wordt geconcludeerd dat behandeling met medicatie en behandeling en/of opvolging door een arts in het algemeen mogelijk zijn.

2.6. In het licht echter van de specifieke problematiek die door verzoeker in zijn aanvraag werd aangekaart en die betrekking heeft op de terugkerende asielzoeker in Kosovo die lijdt aan een aandoening zoals deze van verzoeker –problematiek die wordt bevestigd in de door hem bijgebrachte rapporten- is het oordeel dat behandeling "in het algemeen" mogelijk is niet afdoende. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn kritiek dat "(...) *De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. (...) Zijn dokter bevestigt dat er een risico is op zelfmoord indien de behandeling niet wordt voortgezet. Hij heeft een opvolging nodig door een psychiater en een neuroloog*" en "Er (...) geen rekening wordt gehouden in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met de elementen die door verzoeker worden aangehaald dat er specifieke problemen zijn voor de vluchtelingen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Kosovo, dit omwille van de catastrofale toestand van het gezondheidssysteem in Kosovo en de mentale gezondheidszorg in het bijzonder, zoals wordt omschreven in een verslag van dokter H. B.(...) en van K. S.(...) van januari 2004 getiteld: "Mental Health services in Kosovo". Deze rapport dat al beschikbaar is in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt door de tegenpartij totaal niet in acht genomen bij het nemen van hun beslissing".

De Raad kan de verwerende partij, waar deze in haar nota niet verder gaat dan te stellen dat in de bestreden beslissing werd aangetoond dat er toegang is tot de medische zorgen en dat de behandeling met medicatie mogelijk is in Kosovo en de verwijzing van verzoeker naar rapporten van het UNHCR daaraan geen afbreuk doet, dan ook niet bijtreden.

2.7. De hierboven vermelde algemene benadering van de problematiek door verwerende partij in de bestreden beslissing klemt des te meer aangezien de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch verslag van 19 januari 2011 meldt dat het "aangewezen (lijkt) dat betrokkene ook nu nog verdere onderhoudsbehandeling kan krijgen", en in het administratief dossier een schrijven zit van 24 juli 2009 van dr. C.G. van het Kosovaarse "Department of Health care services", gericht aan de behandelend ambtenaar van de Belgische dienst vreemdelingenzaken, waaruit, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, niet enkel blijkt dat slechts 10 psychiaters en 2 klinisch psychologen werkzaam zijn in heel Kosovo en het dus zeer moeilijk is om kwalitatieve service te bieden aan de ganse bevolking. Bovendien blijkt hieruit ook dat er een gebrek is aan antidepressiva die gratis worden verstrekt, terwijl 15 procent van de bevolking in extreme armoede leeft en 50 procent in armoede. Tevens, en bovenal, wordt over de problematiek aangevoerd door verzoeker gerapporteerd dat een mogelijke terugkeer van vluchtelingen uit West-Europa een verslechtering van de gezondheidstoestand met zich zal brengen voor die mensen die aan PTSD lijden en een verergering van de situatie op het vlak van de geestelijke gezondheidszorg in het algemeen. Bovendien is het schrijven van 18 september 2009 niet terug te vinden in het administratief dossier, en moet, zelfs wanneer dat wel het geval zou zijn, worden gesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing verzoekers argumentatie en de ter beschikking gestelde informatie in ogenschouw of in overweging heeft genomen, of heeft onderzocht. De beslissing is aldus niet afdoende gemotiveerd daar de motieven niet toelaten na te gaan of verwerende partij met alle gegevens rekening heeft gehouden voor wat de door haar aangewende afwijzingsgrond betreft. Alleszins wordt niet gemotiveerd waarom verzoekers argumentatie en de informatie die zich in het administratief dossier bevindt niet in aanmerking werd genomen, terwijl het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt deze te betrekken in het vraagstuk omtrent, onder meer, de beschikbaarheid van en de toegankelijkheid tot de *in casu* mentale gezondheidszorg voor verzoeker in Kosovo. Een schending van de formele motiveringsplicht op grond van het niet-afdoende zijn van de motieven van de aangevochten akte is derhalve aangetoond.

2.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

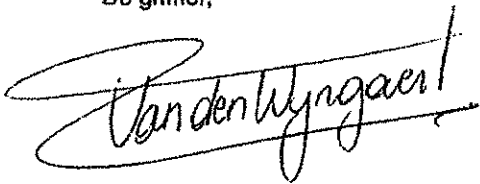
mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

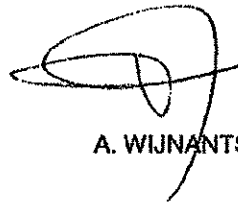
toegevoegd griffier.

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

De voorzitter,

A. WIJNANTS